

שֵׁשׁ בָּת
שֵׁשׁ לֵוִים

פרשת וישלח

המאבק עם המלאך, היתה לו מטרה גדולה והיא לחשוף בעיני יעקב עצמו את כוחות הפלא הגנוזים בתוכו, לשחרר אותו מרגש הנחיתות כלפי עשיו ומן הפחד מפניו, לנסוך בו בטחון עצמי ולהחדיר בו אמונה בכוחותיו הוא.

אמנם נקעה כף ירכו, אולם יצא כמנצח. מהפכה נפשית נתחוללה בקרבו וקומתו נזדקפה לשעה קלה. התפקידים בינו ובין המלאך נתחלפו. הוא מכריח את המלאך לכרוע ברך ולהתחנן בפניו "שלחני כי עלה השחר". הוא מכתוב תנאים למלאך: "לא אשלחך כי אם ברכתני".

(ממעייין האגדה- א. ארזי)

שעור פרשת השבוע: אליהוא שנון

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.22	זמן תפילין / טלית	16.23	הדלקת נרות
		16.30	מנחה א' 14.00 ב' 16.30
8.49	סוף זמן ק"ש		ערבית ושיעור
16.39←16.41	שקיעה	6.45	שחרית א'
13.15	מנחה א' (בחד"א)	8.30	שחרית ב'
16.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
16.59	צאת הכוכבים	13.30, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	16.50	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.18	צאת השבת

כרת ויפה

מהי כרת הארץ והיכן קבורה רחל?

בפרשת וישלח מסופר על לידת בנימין ומות רחל, ב"עוד כְּבֶרֶת-הָאֶרֶץ לְבוֹא אֶפְרָתָה" (בראשית ל"ה, ט"ז). אירוע זה מתרחש במקום כלשהו בדרך, בין בית אל, ממנה יוצאים יעקב ומשפחתו, לבין חברון, מקום מגוריו של יצחק.

לפי הכתוב בבראשית, קבורת רחל נמצאת "בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה", אך לעומת זאת, בספר שמואל א' מופיע "לְקַבְרֵת רַחֵל בְּגִבּוֹל בְּנֵימִן בְּצִלְצַח..." (שם"א י', ב').

המושג "כְּבֶרֶת-אֶרֶץ" מופיע שוב בספר מלכים ב': "וַיֵּאמֶר לוֹ לֵךְ לְשָׁלוֹם וַיֵּלֶךְ מֵאֶתֹו כְּבֶרֶת-אֶרֶץ" (מל"ב ה', י"ט), ולא ברור האם מדובר במרחק גדול או קטן.

לפי שני פסוקים אלו נוצרו שתי גישות לזיהוי מקום קבורת רחל:

1. הגישה הדרומית מזהה את קבר רחל במקום אותו אנו מכירים עד היום, בפאתי העיר בית לחם. הנוקטים

בגישה זו תולים את פירושם בפסוק: "הוא מְצַבֵּת קְבֶרֶת-רַחֵל עַד-הַיּוֹם." (בראשית ל"ה, כ'), כלומר, המקום היה ידוע כמקום קבורת רחל מאז ועד עתה, במשך אלפי שנים. עדויות לכך נמצאו בכתבי נוסעים שונים שהגיעו לארץ ישראל בתקופות שונות ומתארים את קבר רחל מדרום לירושלים, ביניהם הנוסע מבורדו במאה הרביעית לספירה והכומר טריסטרוס במאה ה-19.

2. הגישה הצפונית מזהה את קבר רחל מצפון לירושלים. זאת לפי הפסוק בשמואל, המדבר על קבורת רחל

בגבול בנימין, וכן לפי הפסוק בירמיהו: "קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רַחֵל מְבֹכָה עַל-בְּנֵיהָ מְאֹדָה לְהַנְחִים עַל-בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנו." (ירמיהו ל"א, י"ד). הנוקטים בגישה הצפונית מפרשים את "בְּרָמָה" – במקום

הנקרא רמה, מקום מוכר ומזוהה בנחלת בנימין (מזוהה היום כרמאללה). פסוק זה בספר ירמיהו מדבר על בכיה של רחל בעת צאתו של עם ישראל לגלות, ונבואת הנחמה על שובו: "וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיְבָם... וְשָׁבוּ

בָּנִים לְגִבּוֹלָם" (ירמיהו ל"א, ט"ו-ט"ז). הגלות המדוברת בתקופת ירמיהו היא גלות בבל, הנמצאת מצפון לארץ ישראל, ולכן הגיוני שעם ישראל היוצא מירושלים לגלות יעבור בקבר רחל, הנמצא מצפון לעיר.

בנוסף, גם רש"י מפרש את "כְּבֶרֶת-אֶרֶץ" כ"לשון כביר, ריבוי, מהלך רב".

למרות ההצעות השונות, מבחן הזמן הוא שקבע את זיהוי מקום קבורת רחל מדרום לירושלים, בדרך אפרתה היא בית לחם.

ביום חמישי - הוזמנו מנהלי הענפים ומרכזי הועדות בקהילה למפגש חגיגי ומגבש על ידי מנהל הקהילה וחשבנו ישי אברהם, לרגל שנת התקציב הבאה עלינו לטובה. לאחר סקירה קצרה וממצה של הנעשה עד כה, הסתערו השניים על התכנית לשנה החדשה מתוך גישה של האצלת אחריות וסמכויות למנהלים שנבחרו כתנאי חשוב להצלחה בעתיד. נחום ציטט מדבריו של יתרו - 'הקאוצ'ר הראשון בהסטוריה' שהציג את הרעיון בפני משה לפני כ 3,400 שנה והציל אותו מקריסה - "...נבל תיבול גם אתה גם העם הזה..." (שמות י"ח, י"ח). תחת זאת ייעץ לו להקיף עצמו ב"אנשי חיל, יראי אלוקים, אנשי אמת..." (כ"א) ומה שנכון למשה רבנו, נכון בוודאי למנהל קהילתנו.

בליל שבת - התקיימה תפילה חגיגית בסגנון 'קרליבך' בהובלתם של חברי גרעין 'צברי' לרגל שבת הגרעין האחרונה. ציבור המתפללים נסחף בקלות לשמחתם של חברי הגרעין ולא פסח על אף ניגון או ריקוד. חגיגות הסיום - סיכום, נמשכו במהלך השבת והסתיימו עם צאתה, בערב עם המשפחות שנערך במועדון. **בשבת** - בשיעור שלאחר התפילה בבוקר, הציגה שקמה כספי-יניב את 'הנודר הראשון בהסטוריה' - יעקב אבינו, שבדרכו לחרון הרעף נדרים אותם היה עליו לקיים עם חזרתו. אולם מכיוון שהשהה את חזרתו וממילא גם את קיום נדריו נאלץ לשלם על כך בתקלות שאירעו למשפחתו. לכן המליצו רבותינו לאמץ בחום את עצתו של קהלת: "טוב אשר לא תידור משתידור ולא תשלם" (קהלת ה', ד') - פשוט לבצע בלי הרבה דיבורים..

יורט ק'מלמן

דברים שנראה עליי זיוון הצרכי סיכום לצרעין צב"ר

חברי גרעין צבר היקרים,
משפחות מארחות יקרות,
שבוע טוב

בדברי כאן הערב אני רוצה להודות ולאחל.
להודות, לחברות וחברי הגרעין שזיכו אותנו בחוויה המשמעותית של אירוח חיילת בודדה או חייל בודד לתקופה משמעותית של השירות הצבאי.
גבי (בתנו מגרעין צב"ר) נכנסה למשפחתנו כשאור כבר סיימה את שנתה הראשונה בצבא וכך זכינו לחוות מחדש את קשיי הקליטה, הטיירונית, המתח לפני השיבוצים וכל הקשור בכך. הכביסות של יום שישי הוכפלו יחד עם סיפורי הבסיס והקורס והמפקדות וכל השאר....
העובדה שרק שנה לפני כן חיילנו את בת הזקונים שלנו גרמה לנו להתפעל עוד יותר מהנכונות של צעירה אמריקאית מקונטיקט לעשות את המעשה הנועז הזה של עליה ארצה והתגייסות לצבא!
רק הורים לילדים בצבא יודעים להעריך מה משמעותה של משפחה תומכת [מחבקת, מאכילה, מתעניינת, מעודדת, קשובה, ו....] עבור חייל או חיילת. ואתם עשיתם את התהליך כולו ללא המשפחה שנשארה שם....
לכן, לא הפסקנו להתפעל איך היא עושה את זה לבד?
איך אתם חברי גרעין צבר עשיתם זאת? כל אחד ואחת!?

אז בראש וראשונה אני אומרת תודה על החוויה שבהיכרות איתכם, תודה על ההזדמנות שלנו להיות שותפים, ולו במעט, לעשייה ציונית מרגשת! תודה על המפגש עם צעירים וצעירות מוכשרים, נחמדים ואידיאליסטיים ללא מירכאות.

אני רוצה להודות לצוות המסור רונית, דניאלה ולירן בחודשים הראשונים, שטיפל, תמך ועזר. שנתן מזמנו ללא גבול ופתח את ליבו וביתו לפניכם. הייתם שליחיה הנאמנים של קהילת סעד ועל כך הרבה, הרבה תודות!

ועכשיו לאיחולים:

אני רוצה לאחל לכם חברי גרעין צבר – לכל אחד בדרכו – הצלחה במסע אל האזרחות. קליטה קלה במסלול העבודה ובמסלול האקדמי, השתלבות בחברה הישראלית שאתם כבר כל כך חלק ממנה, ולא סתם אלא החלק הטוב שבה, הדובדבן שבקצפת.

זכרו - סעד תהיה תמיד בית עבורכם, ונשמח לראותכם כאן בכל עת!

ולבסוף אני רוצה **לברך אתכם** שתזכו לשילוב החשוב הבא לידי ביטוי בשמות שניים מבני יעקב בפרשת השבוע שלנו: **יהודה ויוסף** - המייצגים שני כוחות באדם. (רעיון שביטא הרב אילעאי עופרן בפרשת השבוע האינטרנטית של הקה"ד)

נימוקה של לאה לקריאת שמו של יהודה הוא "הפעם אודה את ה'" – הודיה פשוטה וכנה על השפע שזכתה לו בלידותיה הרצופות. נימוקה של רחל לקריאת שמו של יוסף הוא "יוסף ה' לי בן אחר" – דרישה חדה וברורה לשפע נוסף על זה שכבר זכתה לו.

שני השמות הללו מייצגים שתי עמדות פסיכולוגיות של שני מיני טיפוסים – זה המודה על מה שזכה לו ואינו מבקש דבר מה נוסף וזה שאינו מסתפק במה שיש לו אלא כוסף ושואף אל מה שעדיין לא זכה לו.

מי שאינו יודע להודות על מה שיש לו ולומר "הפעם אודה את ה'", עלול להפוך להיות כפוי טובה ונהנתן. כולנו יודעים כי העשיר האמיתי הוא מי ש"שמח בחלקו". עם זאת, ההסתפקות במה שיש, עשויה אף היא להיות תכונה הרסנית. השאיפות, החזון, האמביציה והמצוינות, קשורים כולם דווקא באמירה "יוסף ה' לי בן אחר". הרצון לפרוץ את המסגרת הקיימת, לכבוש עוד פסגה ולהגשים עוד חלום מותנים ביכולת לרצות יותר ולא להסתפק במועט.

נראה אם כן, כי כל אדם צריך שיהיו לו שני בנים – יהודה ויוסף. כל אדם זקוק לשני היסודות הללו בנפשו: מחד עליו להסתפק במה שיש לו ולהשלים עם מה שזכה לו, ומאידך לא להסתפק ולא להשלים אלא לשאוף מעלה מעלה.

אני מאחלת לכם לקראת דרככם החדשה שתדעו את סוד האיזון בין ראיית הטוב וההודאה על היש, לבין השאיפה לפרוץ, לגלות להתקדם.

דרך צלחה!

למתוקה ולאיציק אייכטר ולכל המשפחה

מלא טוב להולדת הנכדה

בת איראת ולאורני שולפי

חדקונית הדקף האדומה..

לא, זה לא שם של סיפור ילדים... זאת חיפושית מזיקה הפוגעת בעצי הדקל.

בשבועות האחרונים, התגלתה ה"מכה" הזו גם אצלנו ואנו נערכים בכל דרך להתגוננות מפניה ולהצלת עצי הדקל בסעד. מדובר במזיק הכי קשה לדקלים שקיים בארץ. הזחלים מכרסמים בקצב מהיר את כתר הדקל ואת הגזע ובמקרים רבים גורמים למות העץ. אחת הבעיות הגדולות כשמזיק זה נכנס לעץ היא שאין סימנים מוקדמים להימצאותו ופתאום מרכז הדקל, הלולב, נופל ומת.

החדקונית התפשטה לכל אזורי ארצנו והטיפול בה מיידי ודחוף. לצערי, משרד החקלאות נכנס לתמונה אך ורק במפגש דחוף שארגן ובוא העביר הדרכה להדברה וטיפול מונע והשאיר אותנו, הציבור, הגננים ושאר מוסדות פרטיים לטפל בעצמם. בגן שלנו, נפגעו שני דקלים בכניסה לבית הכנסת (מכיוון המשפחתון), שאחרי טיפול ובדיקה שערכנו, אחד מהם מת, ואת השני אנו מקווים שנצליח להציל.

הטיפול בעצים הפגועים, והטיפול המניעתי מצריך הגמעה של חומרי הדברה (קונפיידור, קרטה מקס) דרך צמרת העץ. טיפול זה יעשה לכל הדקלים בקיבוץ בצורה מבוקרת תוך כדי מספור הדקלים וסימונם.

מכיוון שכך, החל מרגע זה ועד הודעה חדשה-

יש סכנה באכילת התמרים מעצי התמר שבמרחבי סעד!

כמו כן, דקלים שמסומנים כמרוססים (יסומנו בסרט בולט לעין), מוטב שלא להתקרב אליהם. אנא, ידעו את ילדיכם והיזהרו בעצמכם! פעולה נוספת של דילול וניטור החדקונית תעשה ע"י מלכודות, ידידותיות לסביבה, שיפזרו באזורים שבהם ישנם דקלים. ננסה למקם אותן במקומות נסתרים מהעין, ובעיקר מידם, של ילדים ככל שניתן. בקשתנו אליכם, להפגין ערנות בכל הקשור לילדים ומבוגרים סקרנים, שמתקרבים למלכודות.

אתגר גדול וחשוב עומד בפני צוות הנוי כולו, שמטרתו היא להציל את הדקלים בקיבוץ ושני הדקלים באזור בית הכנסת יהיו האחרונים שנפגעו.

אבקש את סבלנותכם אם לא נהיה זמינים כבכל יום רגיל.

ואם כבר כתבתי בעלון, אז עוד בקשה חשובה. כל מי שלא מעוניין שירססו סביב ביתו נגד עשבים אם שתל פקעות או פיזור זרעים, נא להציב שלט 'נא לא לרסס'.

בתקווה לבשורות טובות וגשמי ברכה!

איציק סנדרוסי וצוות הנוי

מועדון הסרט הטוב

ביום שני ט"ו כסלו 18/11/13 בשעה 17:00 יוקרן במועדון לחבר

הסרט: כפרה

השנה היא 1935, המקום הוא אנגליה והיום הוא הכי חם בשנה. בצילה של מלחמת העולם השנייה הקרבה, בריאוני טאליס ומשפחתה חיים חיי רווחה באחוזת הענק הוויקטוריאנית שלהם. החמסין השורר במהלך סוף השבוע המשפחתי שלהם יחד עם רגשות מודחקים שעולים וצפים יוצרים תחושה מאיימת שמשהו רע עומד לקרות. בראיוני, כותבת מתחילה, היא ילדה עם דמיון מפותח. דרך סדרה של אי הבנות איומות היא מאשימה את רובי טרנר, בנו של שרת הבית ומאהבה של אחותה ססיליה, בפשע שלא ביצע. ההאשמה הזו הורסת את רובי ומחבלת באהבתה של אחותה ומשנה באופן דרמטי את כל מהלך חייה של המשפחה.

ביקורת מהאינטרנט - יאיר הוכנר: גם אם "כפרה" הוא לא סרט מושלם, הוא עדיין בעל פוטנציאל להפוך לקלאסיקה שתגרום לצופים רבים במשך עשרות שנים להתרגש ממנו עד דמעות בכל פעם מחדש. היצירה הקולנועית המבוססת על ספרו המעולה של איאן מקיואן, ("אהבה עיקשת", "הגן המאובן"), הוא אחד העיבודים הקולנועיים היפים ליצירה פרי עטו. סרט שנעזר באמצעים קולנועיים בצורה מרשימה כדי להעביר את אופיו הייחודי של הרומן ואף מצליח בעזרתם לפתח אותה למימדים אפיים מרשימים. "כפרה" עוסק בכוחה של מילה וכיצד אותן מילים הנאמרות או נכתבות על ידינו ללא מחשבה תחילה, יכולים לשנות חיים.

במאי: ג'וז' רייט, **שחקנים:** ברנדה בליתן, ג'יימס מקאבווי, ונסה רדגרייב, קירה נייטלי, רומולה גאראיי **זמן:** 130 דקות, **שנה:** 2007, **מקום:** בריטניה, **ז'אנר:** דרמה.

כופס מולאניס!

על קלנועיות

אל תפתח פה לשטן, בלי עין הרע, חמסה, טפו טפו טפו. האם זה עוזר? – לא!

לפי תקנות משרד התחבורה- **אסור ליותר משני אנשים לנסוע על קלנועית.** שום ביטוח לא יפצה על אסון שיקרה. על מצפוננו של מי זה יציק, אם יהיו נפגעים שיישארו נכים?

80 קלנועיות בשבילי המשק, ויש עוד כלי רכב מסוגים שונים. עד היום התאונות לא היו חמורות מאוד. אבל לא לעולם חוסן. אל נסמוך על ניסים. יש להפסיק לנהוג בניגוד לתקנות, נהג כחוק ובזהירות ובע"ה נקיים "ונשמרתם לנפשותיכם!"

ד/ר דה ז'המ'

מהי מנהיגות?

השבוע, ניסינו ללמד את ילדי המפ"ל כמה כוח ואמונה צריך כדי להיות למנהיג.

בחרנו לעשות זאת דרך מכתב – חשוב לציין – פיקטיבי, שבו מתבקשים הילדים להיות שגרירים של ארגון בשם "צעירי מורשת" אשר מטרתו לחשוף את כל העם היהודי בארץ ובחו"ל למורשת ישראל, או במילים אחרות, מפגשים בין חילונים, דתיים וחרדים, מתוך כוונה ש"כל ישראל אחים" ולא משנה מה...

אותם "צעירי מורשת" ביקשו מהילדים דרך המכתב שהקראנו להם, להיות חלק מאלפי הפגנות בכל הארץ והעולם.

אותן הפגנות יוקלטו וישודרו על מסך ענק לראש הממשלה ושתי' על מנת לשכנע אותם להעביר תקציבים למען פרויקט חשוב זה, הילדים מיד קיבלו על עצמם להיות מנהיגים צעירים והתחילו בחיפוש אחר אנשים מכל טווח הגילאים שיסכימו להתחייב להגיע להפגנה שהייתה אמורה להתקיים ביום רביעי הבא.

יום רביעי האחרון הושבנו את הילדים במעגל, שאלנו אותם כמה מהם פעלו ממניע אידיאולוגי וכמה מהם מסקרנות, לשמחתנו הילדים היו כנים ורובם אמרו ש – "חצי חצי".

דרך פעילות זו הבינו הילדים שכשהחשמונאים הנהיגו עם קטן נגד רבים כדי לשוב ולחנוך את בית המקדש כנראה שהאידיאולוגיה עמדה מעל לכל, ובדרך לא היו פשרות ולא מעצורים.

תודה רבה לכל מי שהסכים להגיע להפגנה, אנו מקווים כי ברור שהכול היה פרי הדמיון בלבד. אין ארגון בשם "צעירי מורשת" והפגנה לא תהיה..

שנזכה לחנוכת בית שלישי במהרה בימינו אמן!

13 חודשי מנהיגות המפ"ל – הדס מלכאי ורחלי

חזרות הסוף:

• החיגוי המקוצר הופעל מחדש.

• מגבר הקליטה שהותקן השבוע בשלבי הפעלה.

בניה כרמלי

מועצת רכב

• על ארון המפתחות רשומים מספרי הטלפון למקרי חירום עבור רכבי תיר/סעד.

יש לשמור אותם בזכרונות הטלפון לשימוש בשעת הצורך ולהתעדכן מעת לעת.

• סדרן הרכב הוא הכתובת הראשונה והיחידה, בכל שעה - לכל מקרה דחוף הדורש התערבות בסידור הרכב.

"אחד מלפנינו"

חייט יקותיאל מספר על אבא

ראינה וארנה: חיי'ה יקותיאל

שמי חיים, בעצם חיים שלמה, על-שם אחי שנפטר בהיותו תינוק. נולדתי בירושלים בבית סבי, בשנת 1937. עד גיל שש-עשרה חייתי בירושלים, ובגיל שש-עשרה עברתי לשנה לחברת-נוער בקבוץ חפץ-חיים.

נולדתי בחצר הסבא - שמחה, כילד הרביעי להוריי. אז לקח אבי הלוואה במטרה לקנות בית. במעט כספו היה מייבא כלי- פורצלן מתוצרת 'רוזנטל' מגרמניה עד לשנת הארבעים – כשהתחילה מלחמת העולם השנייה. בהיותי בן שש פרצו בשבת לחנות של אבא וגנבו לנו את כל הסחורה. כך ירד רכושנו לטמיון ואבא נאלץ לצאת לעבוד כשכיר. במעט הכסף שעוד נותר לו, הוא קנה מגרש בתל-אביב ובנה עליו עם אחי בית. עם פרוץ מלחמת השחרור וויתרו שניהם על המעבר לתל-אביב ותמורת הבית קנו בניין בירושלים, אליו עברנו להתגורר עד שנות השישים.

אמי ילדה בן נוסף, וכשהגיע לגיל שנה וחצי, נפטרה אחותנו הגדולה. באותה שנה נסעה אמי להתפלל על קברם של רבי מאיר בעל הנס בטבריה ורבי שמעון בר- יוחאי במירון. כשחזרה החליטה לנקות את הבית, אז נכווה קשות ותוך זמן קצר נפטרה מהכוויות, בהיותי בן ארבע וחצי. שנתיים אחרי מות אמא נשא אבא אשה שניה ואחי שקיבל את פטירתה קשה, החליט לנדוד לתל-אביב. הוא התנדב להיות נוטר ועם הכרזת המדינה גויס לצבא. במסגרת המאמץ לעצור את הפלישה הסורית בעמק הירדן, נפל אחי במשטרת צמח.

משפחתה של אמי חיפשה לנו פתרונות ואותי שלחו לבית היתומים של הרבי מבריסק. שם היו התנאים נוחים למדי. היה לי שם מורה שבמקרה היו לו שני בנים בקבוץ סעד – רבי ישראל-לייב, יהודי מיוחד, רגיש וטוב- אביהם של צ'פי רויך ושעיה לב.

כשסיימתי את כיתה ח' עברתי לשיבה. בגיל שש-עשרה עברתי לחברת נוער בקיבוץ חפץ-חיים, ובגיל שבע-עשרה – התגייסתי. הארץ היתה סוערת מאוד בין השנים 1956-1965 ובלילות היתה שוממה. חקלאים שהעניזו לעבוד בלילות- נרצחו. גם האוטובוס לאילת הותקף. אז החליט בן-גוריון לעשות סדר בצבא ומינה את אריק שרון למפקד יחידה 101 ובהמשך לגדוד הצנחנים 890. גוייסנו כנחלאים לכוח המוצנח ומשימות ביטחון רבות היו מוטלות עלינו. המוטיבציה היתה אדירה. חיילים בחופשה ופצועים המאושפזים מצאו דרכים להשתתף בקרבות. היינו עם גרעינים מכל התנועות. מהמחנות-העולים, מקיבוץ יד-חנה, מהשומר-הצעיר, מגרעין שהקים את בית-ניר, מאילון ומהתנועה המאוחדת – מכל התנועות היו בפלוגה.

במבצע סיני, הגדוד שלנו, גדוד 890 צנח כדי לתפוס את מצרי המיתלה בקרבת התעלה. כבשנו את כונתילה, צומת נאקב והצטרפנו לכוח המוצנח. אחד הקרבות הקשים היה במעבר המיתלה, עד שפינו אותנו.. כשסיימנו שרותנו בגדוד והתפזרנו לשל"ת למשקים. נשארה לנו עוד חצי-שנה לשרת בצבא.

הלכתי לשעלבים במסגרת הגרעין שם הייתי ארבע שנים, מינואר 1957 עד ינואר 1961. וריכזתי את המטעים. שעלבים היה קיבוץ של העזרא, קבוץ חרדי – הכל לפי ההלכה. מבחינה כלכלית הוא היה גרוע, זה היה מחנה מעבר,

כל הזמן גרעין הצטרף וגרעין עזב. היה לי קשה להישאר בקבוץ כזה, ואחרי ארבע שנים עזבתי. אולם יתרונו היה מהבחינה הארכיאולוגית. היה שם אתר ישראלי מתקופת המלוכה, והיה אתר הלניסטי מתקופת שבי-ציון. שעלבים היתה תמיד מיושבת מההתנחלות הישראלית דרך התקופה ההלניסטית, הרומית, הביזנטית והערבית. נמצאו שם מטבעות רבים והתחלתי לאסוף מטבעות. אמרו עלי שיש לי עיני רנטגן, שהייתי מוצא כל מטבע.

היות והאמנתי בתנועה הקיבוצית – במקום ללכת העירה עברתי לקיבוץ סעד, שבזמנו נחשב לקבוץ הטוב ביותר בקבוץ הדתי. בסעד – מנחם אפלבוים ז"ל קלט אותי מיד במטעים, ומאז נשארתי במטעים. ריכזתי את המטע מספר שנים, וטוב לי בו עד היום.

דבקתי בארכיאולוגיה בכל מקום שטיילתי. כל הארץ הייתה מלאה באתרים ובמטבעות. תמיד מצאתי אוצרות במיוחד בטיולים לאחר הגשם. בתחילת שנות הששים, לאחר גילוי ה'מגילות הגנוזות', התארגנו משלחות ישראליות לחפירות, בעיקר סטודנטים וחברי קיבוצים. השתתפתי ב-1961 במשלחת שיצאה שנה שניה לאיזור מדבר יהודה, והתחלקנו לארבעה מחנות. אני הייתי במחנה של יגאל ידין שחפר בנחל חבר הצפוני במשך שבועיים. ביום הראשון נכנסנו לתוך מערה המחולקת לשלושה חדרים עם מעברים. בחדר השלישי מישהו זיהה אבן מתנדנדת. הרמנו את האבן ומצאנו את אחד המטמונים הגדולים ביותר. מדובר באחת מנשות עין-גדי ושמה 'בבתה' שנישאה פעמיים בעלת נכסים רבים באזור עין גדי ובאזור צוער שלרגלי הר מואב. מצאנו גם מסמכים המעידים על רכוש ומטעי תמרים שהיו לה באזור עין-גדי ומכתבים חתומים ע"י בר - כוכבא עצמו! ששלח אליה הוראות ובקשות. באמתחתה היו המפתחות של הבית והחצר, סכינים, כלי מטבח וקערות-אוכל. בין הממצאים היו כלים רומיים שהדמויות האליליות שצוירו עליהן – הושחתו, היות ולא נאה ליהודי להשתמש בכלים אליליים.

האנשים שהתחבאו שם האמינו שהם יחזרו לבתיהם כשתשקוט הארץ, אבל כנראה שלא הצליחו ובאחד הכוכים מצאנו קבר אחים. היו שם סלסלות נצרים שבהן היו מרוכזות גולגולות, ומעליהן בדים וטלית שכיסו את שאר השלדים, כנראה על ידי יהודים שעסקו בקבורה ותפקידם היה לעשות חסד עם המתים, כך נשאר שם כ-1900 שנים. הייתי גם באחת החוליות שגילו כוך-מערה שנפלו לתחתיתו כל מיני פפירוסים ולא יכלו להרים אותם ואז השחילו אותי כשרגלי למעלה כך הצלחתי להגיע לתחתית הכוך ולהוציא את הממצאים, ולאט לאט משכו אותי חזרה. במצדה חפרתי מאוחר יותר בין שנים 1964-1965. הייתי גם בין הראשונים בסנטה קתרינה, אחרי מבצע סיני. באוסף שברשותי יש לי בעיקר מטבעות-חשמונאים מאזור שעלבים וגם כמה מטבעות טובים מהתקופה הרומית המאוחרת שמצאתי באזור סעד.

בשנת 1959 פגשתי בקורס מטעים שהתקיים ברופין את ציפורה בן-שלום. שנה לאחר הגעתי לסעד, הופיעה ציפורה שמאד שמחה לראות אותי. לצפורה היתה חברה שקראו לה חיה מקיבוץ זיקים, והיא סיפרה לי תמיד ניסים ונפלאות על חיה, ולחיה סיפרה ניסים ונפלאות עליי. בשנת 1966 נישאנו ועד היום אנו יחד.

ונולדו לנו בנים. הראשון מתיה, על שם אחי הגדול מתתיהו שנפל ב-1948 בפלישה הסורית לעמק הירדן. בשנת 1967, אחרי מלחמת ששת הימים, חודש אחרי המלחמה היה גיוס של ילדים שיצאו לקטיף שזיפים. נסעתי קצת אחריהם וכשהגעתי – עליתי על מוקש נגד רכב והטרקטור נחצה לשניים. עפתי ונבלמתי בשדרת הברושים. הייתי חודש ימים בבית-חולים והרגל שלי ספגה כמות גדולה של רסיסים וברגים מהטרקטור.

אחרי שעליתי על המוקש, אמרה אשתי שזה הזמן לילד נוסף, ושנה ושמונה חודשים אחרי הולדת בנו הבכור נולד לנו בן וקראנו לו על שמו של ידיד אשתי – אמתי שנפל בפעולת התגמול בחוסאן. בנו השני, אמתי היי"ד, נהרג ע"י מחבל. אחרי שנה וחצי נולדה לנו בת – יערה, וכעבור שנתיים נולדה בתנו שושנה – על שם אמה של חייצ'ה אשתי שנדרסה כשחצתה את הכביש. כעבור שנתיים וחצי נולד בנו החמישי אלישע - על שם הנביא שהיה אהוב על ילדיי ומאלישע הפך ל'לולוי'..

שרדנו את המכות שניחתו על המשפחה וקבלנו אותן כחלק מגורלו של העם היהודי, ומי ששורד יוצא מחוזק.

חֲפִצִּים לִפְנֵי

השנה, כבכל שנה, נקיים בעז"ה את יריד הצדקה הגדול של חנוכה!

היריד יתקיים ביום שלישי, א' בטבת 3.12, נר שישי של חנוכה.

כזכור, ביריד ישנם דוכנים שונים ובניהם גם דוכן חפצי יד שנייה המוצעים למכירה. לשם כך אנחנו צריכים אתכם! כל חפץ שאתם מעוניינים לתרום לצדקה, שמצבו טוב וראוי לשימוש, יתקבל בברכה! (לא בגדים)

בימים א'-ג' בתאריכים כא'-כג' בכסלו, 24-26.11, יעברו ילדי המפ"ל בין הבתים בשעות הצהריים ויאספו את החפצים.

שימו לב- חילקנו את האיסוף בצורה זו:

יום א' 24.11 - איסוף מבתי תושבי הגרעין ושכונת שקד בלבד.

ימים ב', ג' 25-26.11 - איסוף מבתי החברים.

את החפצים יש להניח מחוץ לביתכם, עם פתק המיידע שזה שייך ליריד.
פיספסתם? לא נורא... אפשר להניח מחוץ למפ"ל (בית כולל צהוב) מדי יום.

פרטים נוספים על היריד נפרסם בהמשך...

תודה רבה על שיתוף הפעולה!

113 הח'נוך

